

KonstenKonstenKonstenKonste

- Nättidskrift om samtidskonst -

▼ Hem ▼ Aktuellt ▼ Arkiv ▼ Länkar ▼ Kontakt ▼ Prenumerera ▼ Sök

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm: Jacob Dahlgren (26/3-3/5)

Att vara konstnär är ett sätt att tänka, menar Ernst Billgren i sin bok "Vad är konst?". Kanske det. Men snarare ett sätt att se, skulle jag vilja påstå. Oavsett vilket medium eller material konstnären arbetar med föregås det av ett seende som avviker från det konventionella. Detta har inget med den gamla kulturen av det gudomligt inspirerade konstnärsgenet att göra, utan bör enbart ses som ett konstnerande av att konst sällan handlar om att enbart producera grejor.

Jacob Dahlgrens konstnärskap har länge centrerats kring just ett sätt att betrakta världen som hämtats från den klassiska modernismens teoribildning, närmare bestämt den geometriskt orienterade abstraktionen. Denna slags konst har i postmodernismens efterdyningar kommit att väcka intresse hos alltfler samtida konstnärer. Här finns en uppsjö av estetiskt tilltalande formella uttryck som överlevt ända in i vår tid via industridesign, arkitektur och reklam. Dessutom kan man lätt koppla på en förstulen kritik av det s.k. moderna projektet, utan att det fördenskull blir alltför provokativt.

Men i denna kategori konstnärer hittar vi inte Jacob Dahlgren. Efter att ha i flera års tid ha följt hans rådbräkning av den geometriska abstraktionens och konstruktivismens husgudar är jag mer och mer övertygad om att ha faktiskt hyser en uppriktig kärlek till dem, blandad med en inte så ringa dos respekt. Detta faktum blir helt uppenbart i och med hans nya utställning hos Andréhn-Schiptjenko, som är frikostig på gränsen till slösaktig i sin ambition att låta oss glänta på dörren till Jacob Dahlgrens inre värld.

Dataprofessorn Joseph Weizenbaum har vid ett tillfälle sagt, att för den som bara har en hammare till sitt förfogande ser hela världen ut som en spik. Den sanningen stämmer inte så lite överens med Dahlgrens position. Han ger sig ut i världen, utrustad med sina abstrakta glasögon på näsan. Och vad finner han? Geometrisk abstraktion i vart och vartannat hörn. Ibland – som i fallet med vägskyltar eller varuhusinredningar – är inflytandet från den abstrakta konsten helt öppet (speciellt i "känsliga" offentliga miljöer är abstraktionen ett säkert val, eftersom den inte kan misstänkas kollidera med exempelvis religiös och politisk symbolik). Andra gånger är inflytandet mer förtäckt, men det som letar finner alltid: när Dahlgren förstorar upp utsidan på vanliga konsrburkar och lyfter bort all text återstår en serie bilder som skulle fått László Moholy-Nagy och Mondrian att gråta av glädje.

Men han äreräddar också den mest banala industridesignen. Vanliga, banala kaffekoppar och klädgalgar i plast förvandlas, när de formerats på rätt sätt, till magnifika parafrafer på verk ur den abstrakta konsthistorien. Ibland blir referenserna till exempelvis konstruktivismen smått humoristiska, som när Dahlgren bygger en konstruktivistisk skulptur av färggranna kartonger som innehåller byggklossar för barn. Och förmodligen är detta också en av utställningens starkaste sidor, att den tar sig an en annars så gravallvarlig estetik på ett lekfullt och infallsrikt sätt.

Ofta lägger sig Dahlgren mycket nära vardagen. En stor skulptur gjord av konsrburkar vars innehåll han själv (med viss hjälp av sin hund) konsumerat öppnar ett intressant perspektiv på den processuella konsten: abstraktionen som livsmedel, där en del av arbetsmaterialet

till slut hamnar inuti konstnären själv. Eller en veritabel matta av personvågar från massamhällets hovleverantör IKEA, som från en tänkt höjd flyter samman till ett distinkt ruttmönster. Lekfullheten skall dock inte dölja det faktum att Jacob Dahlgrens estetik ytterst har fascinerande beröringspunkter med det maniska. Konstnären har exempelvis samlat på sig ett arkiv med mer än 10 000 bilder av tillvarons abstrakta sidor, prydligt kategoriserade. Efter att ha tagit del av ett urval via ett bildspel i utställningen blir åtminstone jag övertygad om att Dahlgren har en poäng, vilken tydligen även delas av den disciplinerade klottrare som på en av bilderna omsorgsfullt placerat sina tags i rutorna på varningstejpen som löper kring en sopcontainer.

I likhet med gamla framgångsrika rockband har Jacob Dahlgren insett att tre ackord räcker långt, ibland hela livet ut. Sitter bara riffet, går resten som en dans. Och Dahlgrens utställning drivs av ett starkt estetiskt riff, som också vittnar om geniun spelglädje. Eftertraktansvärt i tider när många – alltför många – gnäller om kulturskymning. Till dem kan man med Dahlgren säga; gråt inte, skapa!

Adress: Hudiksvallsgatan 8

>>Överst på sidan

2009-03-31 Anders Olofsson (text), Andréhn-Schiptjenko (foto)

Här kan du berätta vad du tycker om artikeln! Observera att dina synpunkter går till redaktören, och inte publiceras med automatik.

Sänd!

Innehållet på dessa sidor är skyddat enligt lagen om upphovsrätt. Copyright (om ej annat anges): Konsten samt respektive författare. Visningen optimerad för IE/Netscape 4.x, samt upplösningen 1024x768 bildpunkter.